

[Peter Duetoft]

efter om man sidder det ene eller det andet sted.

Ellemann-Jensen (V):

Debatten i dag er den første, hvor regeringen møder Folketinget, efter at vi er vendt tilbage til mere normale tilstande i dansk politik efter folkeafstemningen den 18. maj, og derfor må jeg sige, at jeg er forundret over, at statsministeren ikke er til stede under debatten. Det er jo en god parlamentarisk tradition, at den, der lægger op til en debat, også selv fører den, og det var på forhånd aftalt, at debatten i dag skulle dreje sig om statsministerens oplæg fra i onsdags, dvs. det samlede udspil fra regeringen. Det var aftalen, og derfor burde statsministeren have været her.

Jeg skal her kommentere det samlede udspil fra regeringen, og derefter vil Venstres skattepolitiske ordfører, hr. Peter Brixtofte, tage sig af skatteforslagene.

Statsministeren sagde i sin tale i onsdags, at det danske ja vil give langt bedre betingelser for at gøre en indsats for beskæftigelsen, og den opfattelse deler vi i Venstre. Vi anbefalede et ja ud fra politiske og ikke ud fra økonomiske overvejelser, for vi tror ikke på, at det danske ja i sig selv vil føre til løsninger af problemerne i forbindelse med arbejdsløsheden. Vi tror, det er nødvendigt med en selvstændig dansk indsats, og derfor lyttede vi interesseret, da statsministeren i onsdags fremlagde det, han selv kaldte en af de største omlægninger i den økonomiske politik i mange år.

Og jeg må give statsministeren ret; det er en stor omlægning af den økonomiske politik, regeringen foreslår. Man kalder den »Ny kurs mod bedre tider«, og det er også ny kurs, ja – men det er en kurs mod usikre tider, for hvis man skræller alle udenværkerne af, er der to hovedelementer i regeringens oplæg.

For det første sker der en voldsom pengeudpumpning i form af nye offentlige udgifter, som der ikke er dækning for; og for det andet gennemføres der en såkaldt skattereform, hvor der især skal gives lettelser til passive indkomstmottagere og udvalgte lønmodtagergrupper og flyttes byrder over på erhvervslivet og boligejerne, samtidig med at man systematisk angriber opsparingen. Det er bestemt en ny kurs, hvis man sammenligner med den økonomiske politik, der er ført i de sidste 10 år,

men ellers kender vi jo kun kursen alt for godt. Det er ret traditionel socialdemokratisk politik med en voksende offentlig sektor, gældsætning og fordelingspolitik over skatterne. Det var den politik, vi så i 1970'erne; det var den politik, som førte Danmark imod afgrundens rand, og nu kommer regeringen altså og vil have, at vi skal risikere resultaterne efter 10 års majsommelig genopretning i en hasarderet satsning på at skabe vækst og beskæftigelse, helt uden at skele til den virkelighed, der eksisterer i verden omkring os. Det er ikke ansvarlig politik.

Økonomiministeren har naturligvis ret i, at vi har en stærk udgangsposition, og Venstre mener, at der både er behov for og også plads til en forsigtig efterspørgselsstimulerende politik. Den vurdering finder vi også hos den økonomiske sagkundskab, og når finansministeren for lidt siden påkaldte sig de økonomiske vismænd, anvender de jo netop udtrykket »en forsigtig efterspørgselsstimulerende politik«. Men det kan ikke understreges kraftigt nok, at det skal ske i samordning med de lande, vi handler med og samarbejder med; vi kan jo ikke alene påtage os rollen som økonomisk lokomotiv.

Økonomiministeren henviser til kommende forhandlinger i forskellige internationale fora. Det er da udmærket, at de forhandlinger skal føres, men vi ved ikke, hvad der kommer ud af dem, og derfor er det betænkeligt, når regeringen med sit udspil allerede nu foreslår en meget stor stigning i de offentlige udgifter, uden at der er indkomstmæssig dækning. Det er jo vanskeligt at gennemskue regeringens tal, men der er formentlig på årsbasis tale om et tocifret milliardbeløb i nye udækkede udgifter, selv om Danmark fortsat har en meget stor statsgæld. Regeringens egne tal viser jo, at i år og i 1994 forventer man et samlet underskud på statsfinanserne på 110 mia. kr., som skal lånes, og dette tal bygger endda på meget, meget optimistiske forudsætninger. Man undervurderer udgifterne, og man overvurderer klart den økonomiske vækst.

Regeringen stiler imod at genoplive hjemmemarkedet ved at stimulere efterspørgslen, og det offentlige forbrug skal nok stige; det sørger regeringen for. Men det private forbrug stiger jo kun, hvis der er tillid blandt borgerne til, at den økonomiske politik hænger sammen,